

Universitätsbibliothek Paderborn

**Historia Scholastica Magistri Petri comestoris sacre
scripture seriem breuem nimis [et] obscuram elucidans**

Petrus <Comestor>

Argentine, 1503

VD16 P 1829

De signis p[er]fectionis et [quod] impossibilitate intrandi diuite[m] in
regnu[m] celo[rum] ca. cj.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30892

Evanglica

etos. Vel terra terrā accusat: in ep̄la ad h̄y
renū. Audientes aut̄ exhibat vñ post alii, et
remansit Iesus solus ab illis, et multe stans
in medio discipulor̄: et dimisit eam in cōde,
innatā dicens. Vade et amplius noli pecca-
re. Et nota, erexit dedit sententiam iusticie
Ite eret in iā misericordie: quod eque utrū
q̄ p̄nū est deo misericordia et punire: quod omnis
christi actio christiani, est lectio.

De parabola diuītis volentis ampliare
borrea sua, et de q̄busdā verbis dñi.

Capl'm. XCIX.

Inc dixit ad il-

t los Tauerē ab om̄i auaricia: cū
sit brevis hoīs vita. Sup q̄ p̄po
sunt eis similitudinē de diuītis, q̄ p̄ fructum
vibertate liberabat horrea sua ampliare. Cū
deus ait. Sulte hac nocte animā tuā repre-
sent a te: q̄ autē parasti cuius erit. Iterū lo-
cūs est Iesus illis multa. Ego sum lux mū-
di. Ego testimonij phibeo de me t̄c. Inter
beccidit plane se dei filiū: et eos in p̄ctō suo
mōtūros, et sc̄tūros q̄s esset cū exaltarent
eū a terra et ipsos nec filios dei eē nec abrae,
et q̄ abraā viderat diem suū, et intulit, anq̄s
abraā fieret ego sum. Ille sol̄ vere est q̄ anq̄s
aliquid fieret vere potuit dicere, ego sum. Tu
lenit ḡ lapides iudei vt iacerent in cū Iesus
aut̄ abscondit se et exiit de tēplo. Et nota q̄
iudei dicerūt. Quinquaginta annos nondū
habes, quidā opinari sunt ab incarnatione
dñi vīg ad passionē plures annos fluxisse
q̄ historijs colligamus.

De cecco nato. Capl'm. C.

Preteriens ie-

e susvidit hoīez cecū a nativitate
et luto facto de salina: cūz limisset
oculos ei⁹ misit eū ad natatorīā siloe, et lauit
ei vidit. Silo fons
ē ad radicē mōs syō. In valle losaphat fz
q̄ nō iugib⁹ aq̄s sed traditōez syroz siloe
incens⁹ boris ebullit manat sub terra.
cū aq̄r̄ exciperent
q̄li stagnū nō lōge a fonte erat obstructū: quā
collectionē mō piscinā: mō natatorīā vocat
scriptura. Erat aut̄ sabbatū. Unū et pharisei
cū accepissent ab illuminato q̄ Iesus eū illus-
minauerat: dixerūt ei. Da glorīā deo. Nō est
bichomo a deo q̄ sabbatū nō custodit. Lū-

q̄ ille cōmendaret Iesum, et adderet. Nunq̄d,
et vos discipuli ei⁹ vultis fieri maledictū
ei: et dixerūt. Tu discipul⁹ illius sis: nos aut̄
moysi discipuli sumus, hūc vñ sit nescimus,
id-est nō approbam⁹. Supra em̄ dixerunt se
eū scire. Putabāt aut̄ Iesum maledictū: et oēs
credētes i cū maledictos. Et cū cū elecissent
foras inuenit cū Iesus. Cūq̄ dixisset ei se esse
filiū dei: ille adorauit eū. Et ait illi Iesus. In
iudiciū ego veni in mundū vt q̄ nō vīdet vī-
deant: et q̄ vīdet ceci fīat. q.d. In h̄ q̄ te mem-
dīcū illumināui: intellige, q̄ ego vīni separa-
re pauperes sp̄itu a sup̄bis q̄ se sciolos fa-
ctant, vt illi illuminēti: isti, i. sciolis cecitatem
mentis incurvant.

De signis p̄fectionis et de impossibilitate
intrandi diuitiē in regnum celoꝝ.

Capitulum. Cl.

Cuz egressus

e eē Iesus i vīa adolescēs genu-
flexo rogabat cū dīcēs. Quid
faciā vt habeā vitā eternā. Cūq̄ intinxisset
et de custodia mādator̄, et audīsz cū seruās
se ea docuit eū de p̄fēctiōe, et vñ signū p̄fē-
ctiōis p̄posuit dīcēs. Vlade et vēde oīa q̄ hēs
et vēni se q̄re me. Est em̄ p̄fēctiō platoꝝ: cu-
ius signū ē relinqre oīa et ponere aīam p̄ ouī
bus. Est etiā ḡēplatiuoꝝ: cui⁹ signū ē hīe
mortē in desiderio et vitā i patiētia. Est et dī-
cīcor: cui⁹ signū ē ḡtinētia. Hoc audīēs ado-
lescēs abiit tristis, erat em̄ pecuniosus valde
et locuples. Tūc ait Iesus ad discipulos. Fa-
cilius ē cameli p̄ forāē ac̄ trāslīre q̄s diuitiē
intrare i regnum celoꝝ. Facili⁹ significat h̄ mi-
nus positiuo sui p̄trarij. I. min⁹ ē difficile, q̄z
min⁹ ē ip̄ossible. Poteſt em̄ de⁹ facere vt ca-
mel⁹ trāseat p̄ forāē ac̄ nō obſtāre. Auas
rū vo q̄ bic noīe diuitiē itelligīt ponere i glo-
ria, si p̄t de potētia: de iūstīa nō p̄t. H̄ad⁹
vo ḡpatiōis inter ip̄ossible ne mīter. Im-
possiblī⁹ ei est equī p̄uerti i lapidē q̄s in asi-
nū, cui ē accōmodatiō naturaliter q̄ lapidi
Fuerūt q̄ dīcerēt i hierusalē p̄uā fuisse por-
tā q̄ ac̄ dicebat, ad quā cūz vētebat camelī
p̄ op̄ēdīo vie cū onerib⁹ suis nō poterāt trās-
ire vīl subīre eā. Exonerati q̄ trāslībat, et iterū
recepīt onerib⁹ minabāti. Scōm h̄ ḡ silitus
do nota hīc: nō ip̄ossible. Oportet cē
auarū amore opū dīmittere si vītē ḡredi ad
vitā. Q̄ aut̄ noīe diuitiē auarū significasset:

Historia

hinc patet q̄ discipuli subdidérunt. Quis em̄ poterit saluus fieri? Plures em̄ sunt paupes dñitibꝫ et ita plures p̄nt saluari si de posses soribꝫ opum dixisset. Quid ait Iesus. Apud homines h̄ est impossibile, apud deum aut oia possibilia sunt. Nō q̄ tales d̄ possit saluare, re: h̄ q̄ p̄t eos iustificare et tūc saluare.

Q̄ reliquētes pro christo omnia iudicabunt. Capl. CII.

Inc petrus ait

Ecce nos reliquim̄ oia et secuti sum⁹ te, qd ergo erit nob. supple reliquendū. Illa em̄ oia reliquerat petri, de q̄bus dictū ē, et oia vanitas. Illa aut̄ oia sibi retinuerat, de q̄bus dictū est. Deus ē oia in omnibꝫ. Et iudicat Iesus. Cū sederit filius homo minus in sede maiestatis sue in regeneratioē sedebitis et vos sup sedes. xij. iudicātes. xij. tribu israel. Sit in baptismo p̄ma regeneratio in anima, sicut in iudicio scđa in corpe. Ibi contemptores mundi cū dño iudicabūt: nō solū cooperatiōe sed etiā auctoritate. Duodenarius aut̄ ponit, p̄ plenitudine pratis. xij. tribus israel, p̄ oībo iudicādis. Duodenari⁹ em̄ ex septenario q̄ est numer⁹ vniuersitatis surgit, et p̄ tribo septenarij in se ductis. Quidaz tñ hoc solis discipulis dictū dicūt, et impletum lá esse in subiectōe mundi: qz quasi pote statē habētes sup oēm ecclesiā sedent. Post ad oēs generaliter sermo directus est. Qis q̄ reliquerit domū aut parētes et centuplū ac cipiet nūc in hoc tpe: et in futuro vita eterna. Quia p̄ter spūnalia q̄ quasi centuplū sūt ḥp̄ata carnibꝫ. sancti virtuēs alios sanctos plus etiā p̄inquis suis diligūt.

De diuīte et lazaro Capl. CIII.

Harisei vero au-

p̄ dientes eū disputantē de cōceptu m̄di deridebat eū, quia lex obseruatoribꝫ suis bona terre p̄mittebat. Ipe aut̄ cōtra eoz auariciā exemplū eis p̄posuit d̄ dīuite purpurato et epulone qui in inferno cruciabāt, qz recegat in vita sua bona, si sola illa q̄ putauerat bona. Hec fuit hoc parabola h̄ in re ipsa, qd p̄pendit, qz nomē mēdici ibi positur lazarus, sc̄ q̄ posuit ē in sinu abrae. Erat em̄ in superiore margine inferni loc⁹ aliquā tam habēs lucē: sine omni pena materiali in quo erant anime p̄destinatoꝫ vlḡ ad christi

descensum ad inferos, q̄ locus p̄ter sustinuit, quillitatē sinus abrae dictus est, vt sinu mātris dicim⁹. Et dicebat abrac, q̄ si uī p̄ma credendi via Ipe em̄ primus publice p̄dicauit, vñū tm̄ deu esse. Hunc locū vocauit lobus nebras, p̄ tēdio expectandi dīces. Et intēbris strani lectulū meū. Nota q̄ diues dicit se cruciari in lingua, i.e. p̄ p̄tō lingue, q̄ p̄pulōes loquaces ēē soleūt. Nec mir, si aia trālatīe dīcas mēbra h̄re: cū dīmīstas eōdērō po p̄ mēbra dīstinguat. Fuerūt m̄ q̄ dīcēt et angelos et aīas corpora h̄re aera. Alioqñ anīc ignē vrentē nō sentīt, qd sup genēsim īnuenes. Alij dīcūt q̄ ad sentīendā vīstionē ignis nō est necesse habere corpora. Est em̄ quedā species ignis cui si imponas manū ardozē sentīes sine aliq̄ lesionē manus. Qāt abraā chaos inter eos firmatū dīcīt: vī chāus ut veteres codices habent: forte in reīta erat, vel p̄petuā bonor, et malor, dissimilitū dīnē post hāc vitā notat. Cūq̄ diues rogarer de mittendo lazaro ad frēs suos audiūt: habēt moysen et p̄phas. Vñū et conīcīt q̄ iud̄ens fuerit: p̄ q̄ etiā forte abraā vocauit eū filiū: et ille ipm̄ patrē.

De villico iniqtatis, Ca. CIII.

D̄ discipulos m̄

a tem p̄posuit iesus parabolā de villico iniqtatis. Et ē villic⁹ p̄pule vīle custos, sed hīc accipit p̄ iconomō. Hic tñ mēs amouerit et egere: clāculo fecit mīstica dīā cum debitoribꝫ dñi sui: vt cū ejerceret mores bñficioꝫ recipiēt eūz in domus suis. Et laudāt dñs villic⁹ iniqtatis, non q̄ inique: sed qz p̄udētē egisset. Est em̄ pudētia: quedā sibi imposterū p̄pudētia: et eībꝫ qz si minori intulit dñs dīces. Si sibi in futurū p̄uidens etiā cū dolo laudat, ergo facte vobis amicos de māmonā iniqtatis, vt cū defecerit, recipiat vos ī etēna tabernacula, qd. Quāto laudādī magis eritis si p̄uidētis vobis sine dolo. Māmonā lingua syrā vītīe, et māmon lathanas: qui opibꝫ seducit. Que dīcunt iniqtatis: quia de iniqtitate colligi solent. Unde vulgata sententia dīcīt. Omnis diues aut ini quis aut heres ini qui. Hoc quidam male intelligentes rapunt et bene dispensent. Sed qui offert sacrificium de substantia pauperis idem facit, ac si vicēmet filiū ī p̄spectu p̄uis. Uel p̄t sic expōn-